

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Rebus Gestis Beati Aloysii Gonzagæ E Societate Iesv

Marchetti, Annibale

Florentiæ, 1687

Capvt IV. Florentiæ magnos in Virtute progrediens facit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43962

*Florentiæ magnos in Virtute
progressus facit .*

Dum Aloysius Florentiæ mora-
retur cōtemplatus, quàm enor-
miter in progressu errent, qui
initio a rectâ viâ deflectant,
suos id ætatis leues licet erro-
res accuratiùs obseruare, &
crebriùs quàm antea sacrâ confessione emen-
dare instituit. Fuit illi propterea certus e no-
strâ Societate Sacerdos a Moderatore designa-
tus: Vir sanè religiosus ac prudens, qui eâ
tempestate in collegio nostrorum cum imperio
erat. Ad eum cum primùm venire debuit, do-
mi sese diligentissime, omnia vitæ facta dicta-
ve diù reputans, comparavit. Mox ad eius
pedes provolutus, tanta illum sacri Admini-
stri reverentia, isque culparum dolor ac pudor
inuasit, ut veluti mortalium omnium nequissi-
mus, vix dum inchoatâ confessione, in terram
exanimis defluerit. Ad quem Moderator cō-
tinuò accurrens, brachijs e terrâ sublatum do-
mum reduxit: ubi paululum recreatus non mul-
tò

Mirus cul-
parum do-
lor.

rō post iterum se sacro Ministro sistens, univer-
 sas anteaetæ vitæ labes, ingenti cum animi do-
 lore, sed pari deinde solatio, patefecit. De-
 tectis vitæ superioris maculis, perinde novam
 vitam exorsus est, ac si tunc primū in eam
 ingrederetur: cæpitque diligentius in sese cen-
 sor inquirere, & motus moresque omnes in-
 trutinā quodammodo suspendere, ac solerter
 examinare, ut si quid quâque in re vitiosum
 esse deprehenderet, penitus submoveret, atque
 adeo cum imis stirpibus evelleret. Cumque se
 studiosè obseruasset, duo potissimū reprehen-
 sione digna animaduertit; primum, quod esset
 ad iracundiam pronior, licet eam corde sedu-
 lō premeret, nec in verba prodire, nec vultu
 indicia dare permetteret. Quare intentâ ac
 diuturnâ meditatione iracundiæ turpitudinem
 contemplatus, idque præsertim, quod quandiu
 ipsa mentis obtinet gubernacula pulsâ e suis se-
 dibus ratione, homines ad insaniam actos cogit
 in ordinem iumentorum; summâ animi cō-
 tentione eam affectionem perinde compressit,
 ut carere in posterum, nedum edomuisse, vide-
 retur. Alterum, quod sæpè in circulis impru-
 denti verba aliqua exciderent, quæ absentes
 nonnihil vellicarent: quod licet, ut ipsemet
 arbitrabatur, vix inter leves noxas censeretur.

Et quidē
 levissimæ
 rum.

rere-

reretur; attamen usque adeo exhorruit, ut, ne se iterum huius qualis qualis culpæ reum coram sacro Ministro siseret, non externorum modò, verùm etiam domesticorum consuetudinem vitare, secumque esse & versari cæperit, ratus loquendi artem, non sicut ceteræ, sæpius exercendo, sed cessando & silendo comparari; siquidem meditata verba huic arti proposita, non nisi silentio fiant. Ex eo autem tempore, omni lusus genere in reliquam ætatem, nisi fortè imperio adactus, abstinuit: & licet propterea a suis æqualibus conscientia angore, & scrupulis sollicitari existimaretur; nihil pensi habebat, quid alij de se dicerent, crederentue, malens conscientiam sedatam habere & turbatam credi; quàm contra nimiam garulitate turbare, ut sedata atque hilaris crederetur. Stultum enim censebat, felicitatis imaginem in aliena mente insculptam veræ felicitatis impendio comparare.

Silètio lo-
quēdi ar-
tem addi-
scit.

Aliena de
se iudicia
cōtemnit.

Hoc eodem tempore in reliquis virtutibus eos progressus fecit, quibus vel decrepitis senex supremos vitæ dies clausisse libenter tulerit. Tanta in illo erat aduersus eos, qui præessent, obseruantia, ut non ad imperium modò, verùm etiam ad vultum, nutumque in omnem partem sine morâ conuerteretur: nihilque quã-
tumuis

Singularis
obediētia

tumuis leve (uti eius Moderator testatus est)
 quod esset ab ijs denunciatum, omiserit unquā.
 Contra vero usque adeo ab imperandi munere
 alienus, ut famulos (quos ex naturæ iure, non
 ex iniuriâ fortunæ æstimans pares arbitrabatur)
 precibus potius flectere, quam iussis urgere
 mos illi esset. Quamobrem Dominum isti suū
 quem tanta humanitas præter morem cetero-
 rum seruis æquaret, veluti ceteros homines hu-
 manitate superantem, & venerabantur, & amo-
 re summo complectebantur. Pudore autem &
 verecundiâ, quæ in illâ maximè ætate vernat,
 eiusque flos est, ac præcipuum ornamentum,
 eūque processerat, ut cum illum manè famu-
 li vestimentis induere deberent, totus rubore
 perfunderetur, semperque oculos demissos ge-
 reret; & ne quâ corporis parte nudatus appa-
 reret, vix primores pedis digitos e straguliā ve-
 ste exertos tibialia inducturo exhiberet. Simi-
 lia memorare possem de reliquis virtutibus, sed
 ea, ut magna sint, & magnos mortalium reli-
 quos effectura, ad maiora tamen properanti
 contemnenda sunt, eaque etiam de causâ præ-
 tereunda, ne seras veluti dapes omnium lectis-
 simas, tanquam satur conuiva, lector despiciat.

Cū famu-
 lis nō im-
 perio, sed
 precibus
 utebatur.

Mirus pu-
 dor, ubi se
 famulis in-
 duendum
 permittit.